

Lovforslag nr. L 150. Fremsat den 1. februar 1979 af arbejdsministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.

(Arbejdsgiverbetaling, nedsatte dagpenge, ferie, forhøjelse af medlemstallet som betingelse for anerkendelse, arbejdsgivernes kontakt med arbejdsformidlingen m. m.)

§ 1

I lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 471 af 25. august 1978, som ændret ved lov nr. 555 af 15. november 1978 og lov nr. 637 af 13. december 1978, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 19 indsættes i *kapitel 5*:

»§ 19 a. Det påhviler arbejdsformidlingen under medvirken af vedkommende arbejdsmarkedsnævn regelmæssigt at søge oplysninger fra arbejdsgivere om det forventede forbrug af arbejdskraft. Nærmere regler herom fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet.«

2. I § 32, nr. 2, ændres »1.000« til: »5.000«.

3. I § 41 indsættes som *stykke 7*:

»Stk. 7. Arbejdsdirektøren afgør efter forhandling med landsarbejdsnævnet tvivls spørgsmål om, i hvilken arbejdsløshedskasse optagelse kan ske.«

4. I § 55, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Kun arbejde i medlemsperioder medregnes.«

5. I § 55 a, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Kun arbejde i medlemsperioder medregnes.«

6. I § 55 a, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Kun arbejde i medlemsperioder medregnes.«

7. § 57, stk. 1, affattes således:

»Dagpenge kan kun udbetales til et medlem, som er ledigt. Dog kan et medlem, der ikke er ledigt, men holder ferie, få udbetalt dagpenge på grundlag af ledigheds- og sygdomsperioder, hvori der er udbetalt dagpenge, men ikke optjent ret til ferie med feriegodtgørelse eller løn. Arbejdsdirektøren fastsætter nærmere regler herom efter forhandling med landsarbejdsnævnet.«

8. I § 57 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

»Stk. 2. Et medlem, der anmelder krav for tab af løn m. v. over for Lønmodtagernes Garantifond, har ret til dagpenge som lån imod overdragelse af kravet til arbejdsløsheds-kassen til sikkerhed. Arbejdsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.«

Stk. 2, 3 og 4 bliver herefter stk. 3, 4 og 5.

9. § 58, stk. 1, affattes således:

»Efter forhandling med landsarbejdsnævnet kan arbejdsdirektøren fastsætte regler om

1. udbetaling af dagpenge for søgnehellidage,
2. retten til dagpenge for et medlem,

a) som ikke får løn for tidsrum, hvori arbejdet indstilles på grund af vejrliget, eller

b) som under ledighed har bibeskæftigelse ved selvstændig virksomhed, eller hvis ægtefælle driver selvstændig virksomhed, eller

c) som er beskæftiget i en virksomhed, hvor arbejdstiden er nedsat efter aftale mellem arbejdsgiver og lønmodtagere, og 3. hvilken betydning arbejde og indtægt i ledighedsperioden skal have for størrelsen af dagpengene.«

10. I § 59 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Har et medlem i en uge haft beskæftigelse af større omfang end svarende til fagets normale arbejdstid, overføres overskydende timer til den følgende uge. I særlige tilfælde kan overskydende timer overføres over en længere periode.«

Stk. 2 og *3* bliver herefter *stk. 3* og *4*.

11. I § 61, *stk. 3*, ændres »konfliktens« til: »en ikke overenskomststridig konflikt«.

12. § 62 affattes således:

»§ 62. Dagpenge må ikke udbetales til et medlem,

1. som er syg eller i øvrigt ude af stand til at påtage sig arbejde af normalt omfang,
2. som aftjener værnepligt eller unddrager sig denne,
3. som ved domstols- eller administrativ afgørelse er berøvet sin frihed,
4. som forsørges på institution,
5. som af anden grund ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, eller
6. som er under uddannelse.

Stk. 2. For visse kategorier af uddannelser kan der gøres undtagelser fra reglen i *stk. 1*, nr. 6.

Stk. 3. Arbejdsdirektøren fastsætter efter forhandling med landsarbejdsnævnet de nærmere regler for anvendelsen af bestemmelserne i *stk. 1* og *2*.«

13. § 63, *stk. 3*, ophæves.

Stk. 4 og *5* bliver herefter *stk. 3* og *4*.

14. I § 63, *stk. 5*, som bliver *stk. 4*, ændres »1-4« til: »1-3 og 5«.

15. I § 63 indsættes efter *stk. 5*, der bliver *stk. 4*, som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Arbejdsdirektøren fastsætter efter forhandling med landsarbejdsnævnet de nærmere regler for anvendelsen af bestemmelserne i *stk. 1*, *2* og *3* samt om de sanktioner over for medlemmerne, som følger af *stk. 1* og *3*.«

16. I § 72, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Kun arbejde i medlemsperioder medregnes.«

17. § 73 affattes således:

»§ 73. Når et ledigt deltidsforsikret medlem opnår arbejde i et omfang, som svarer til den gennemsnitlige ugentlige arbejdstid før ledighedens indtræden, kan der ikke udbetales dagpenge. Opnår medlemmet arbejde af mindre omfang, nedsættes dagpengene. Nedsættelsen sker efter forholdet mellem medlemmets arbejdstid i vedkommende uge og medlemmets gennemsnitlige arbejdstid før ledighedens indtræden. Inden for områder, hvor nedsættelse ikke kan foretages på grundlag af arbejdstiden, sker nedsættelsen under hensyn til arbejdslønnen. Ved beregningen vil der højst kunne tages en ugentlig arbejdstid på 30 timer i betragtning.

Stk. 2. Når et medlem inden for 12 måneder har fået udbetalt nedsatte dagpenge for 13 uger, i hvilke der efter aftale er arbejdet mindre end den gennemsnitlige ugentlige arbejdstid, jfr. *stk. 1*, men dog mindst 15 timer, bortfalder retten til nedsatte dagpenge for uger, hvori der er arbejdet 15 timer og derover, indtil medlemmet har haft 13 ugers arbejde med samme gennemsnitlige ugentlige arbejdstid som før ledighedens indtræden. For arbejdsforhold, hvori der arbejdes periodevis, kan der fastsættes tilsvarende regler.

Stk. 3. Har et medlem i en uge haft beskæftigelse i et større omfang end svarende til den gennemsnitlige ugentlige arbejdstid, jfr. *stk. 1*, overføres overskydende timer til den følgende uge. I særlige tilfælde kan overskydende timer overføres over en længere periode.

Stk. 4. Arbejdsdirektøren fastsætter regler herom efter forhandling med landsarbejdsnævnet.«

18. § 83 affattes således:

»§ 83. Til nedbringelse af statskassens udgifter til arbejdsløshedsforsikringen svares et bidrag fra samtlige arbejdsgivere, der er forsikringspligtige efter arbejdsskedeforsikringsloven.

Stk. 2. For hver arbejdsskedeforsikret helårsarbejder bortset fra én udgør arbejdsgiverbidraget årligt et beløb svarende til 2. gang den maksimale dagpengesats på bidragets forfaldstid, jfr. § 47.«

19. I § 85, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »ulykkesforsikring« til: »arbejdsskedeforsikring«.

20. I § 85, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »ulykkesforsikringsloven« til: »arbejdsskedeforsikringsloven«.

21. Efter § 85 indsættes i *kapitel 12: »Arbejdsgiverbetaling.*

§ 85 a. Ved ledighed, som opstår i forbindelse med jul, påske, Kristi himmelfartsdag, 1. maj og grundlovsdag, betaler arbejdsgiveren et beløb, som beregnes på grundlag af de dagpenge, som ledigheden har medført. Arbejdsgiverens forpligtelse indtræder kun, når den ansatte inden for nærmere fastsatte tidsrum genoptager arbejdet i virksomheden, og kan ikke overstige betaling for 40 timers dagpenge for hver ansat.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren fastsætter regler herom efter forhandling med landsarbejdsnævnet.«

22. I § 88, *stk. 3*, indsættes efter »Til gennemførelsen af tilsynet«: »herunder til frem-

23. I § 91 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Offentlige myndigheder skal på begæring give arbejdsdirektøren eller et arbejdsformidlingskontor enhver oplysning til brug ved administrationen af reglerne i dette afsnit.«

24. § 98, *stk. 1*, affattes således:

»Klage over et arbejdsformidlingskontors afgørelse efter §§ 13-19 kan af den, afgørelsen vedrører, inden 4 uger indbringes for arbejdsdirektøren.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. april 1979.

§ 3

Stk. 1. En kasse, som er anerkendt ved lovens ikrafttræden, bevarer anerkendelsen, hvis den opfylder betingelserne i kapitel 7, jfr. dog *stk. 2*.

Stk. 2. I tiden indtil 1. januar 1982 kan en kasse uanset bestemmelsen i § 32, nr. 2, bevare anerkendelsen, hvis kassen har mindst 1.000 medlemmer.

§ 4

Stk. 1. Ændringerne i § 1, nr. 4-6 og 16, gælder kun for medlemmer, der indmelder sig i en arbejdsløshedskasse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Ved anvendelsen af bestemmelsen i § 1, nr. 17, medregnes kun uger, hvori der er udbetalt nedsatte dagpenge efter lovens ikrafttræden.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lov nr. 114 af 24. marts 1970 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Folketingstidende 1969-70, FF. sp. 3233, 3605 og 4473; tillæg A, sp. 2369; tillæg B, sp. 673; tillæg C, sp. 321) er senest bekendtgjort ved lovbekendtgørelse nr. 471 af 25. august 1978. Loven er ændret ved lov nr. 555 af 15. november 1978 og lov nr. 637 af 13. december 1978.

Lovforslagets formål er at gennemføre ændringer inden for arbejdsløshedsforsikringen, som er nødvendiggjort af de seneste års udvikling på arbejdsmarkedet, at gøre visse områder inden for forsikringen mere overskuelige samt at foretage visse justeringer og teknisk/administrative ændringer.

Der er i de senere år sket store forandringer på arbejdsmarkedet; arbejdsstyrkens sammensætning har ændret sig, der er sket ændringer i arbejdsprocesserne, og den dårlige beskæftigelsessituation har medført ændrede vilkår for de ansatte og for virksomhederne. Disse ændrede forhold på arbejdsmarkedet har i visse tilfælde medført en utilsigtet og uhensigtsmæssig udvikling inden for arbejdsløshedsforsikringen. Der er derved opstået et behov for justeringer sigtende på såvel medlemmernes som arbejdsgivernes forhold, der kan sikre, at arbejdsløshedsforsikringen virker efter sin hensigt både i forhold til medlemmerne og til virksomhederne og samfundet i øvrigt.

De gældende regler giver mulighed for udbetaling af dagpenge i visse situationer, hvor dagpengene kommer til at virke på en utilsigtet måde. Således kan en virksomhed ved at sende ansatte hjem i tilslutning til produktionsstandsninger på grund af helligdage opnå at spare lønudgifter i mindre effektive arbejdsperioder og dog bevare arbejdsstyrken intakt. Denne situation søges imødegået gennem indførelse af en regel om arbejdsgiverbetaling ved ledighed i tilslutning til helligdage m.v., jfr. afsnit I, nr. 1.

På samme måde kan udbetaling af supplerende dagpenge give utilsigtede virkninger. Der kan ikke

være tvivl om, at muligheden for at en fuldtidsforsikret kan have deltidsarbejde og samtidig modtage supplerende dagpenge, har medvirket til at skabe et større antal deltidsstillinger, end det ellers ville være naturligt for det eksisterende arbejdsmarked. Dette medfører en række uheldige virkninger dels i form af, at det er muligt for medlemmer, der i realiteten kun ønsker deltidsarbejde, at kombinere dette med dagpenge, dels i form af at medlemmer med ønske om fuldtidsarbejde ikke kan få det. Det søges derfor gennem en række foranstaltninger hovedsagelig af administrativ art, der dels ændrer visse betingelser for udbetaling af supplerende dagpenge, dels har anvisningsmæssig karakter, at skabe større overensstemmelse mellem ønskerne om fuldtidsarbejde og udbuddet af stillinger, således at deltidsstillinger i videst muligt omfang konverteres til fuldtidsstillinger i det omfang, deltidsbeskæftigelsen ikke er i overensstemmelse med de ansattes ønsker. Der henvises til afsnit I, nr. 2

Den udvikling på arbejdsmarkedet, der er omtalt ovenfor, medfører også, at det kan volde større vanskeligheder end tidligere for virksomhederne at finde den rigtige arbejdskraft og for de ledige at finde det rigtige arbejde. Det er tidligere besluttet at søge dette problem imødegået gennem en styrkelse af arbejdsformidlingen. Dette kan imidlertid ikke alene løse problemerne. Med henblik på en forbedret funktion af arbejdsformidlingen foreslås derfor en ny lovbestemmelse, hvorefter arbejdsformidlingen under medvirken af vedkommende arbejdsmarkedsnævn regelmæssigt skal søge indhentet oplysninger fra arbejdsgivere om forventet forbrug af ny arbejdskraft, jfr. afsnit I, nr. 3.

Samtidig stilles krav om fastere tilknytning til arbejdsmarkedet som betingelse for ret til dagpenge. Der henvises til afsnit I, nr. 4.

Den ændrede beskæftigelsessituation, der medfører både mange ledige og lange ledighedsperioder, har understreget behovet for at gøre ledighedsperioderne så acceptable som muligt bl.a. gennem bestræbelser, der sigter mod at skabe større klarhed omkring de lediges rettigheder og forplig-

telser. Med henblik herpå foreslås det at udvide mulighederne for at udstede regler, der kan medvirke til at skabe denne klarhed. I et vist omfang vil der desuden gennem udstedelsen af regler blive givet de ledige større udfoldelsesmuligheder. Der henvises til afsnit I, nr. 5, 6 og 7.

De lange ledighedsperioder kan imidlertid også volde problemer, efter at ledigheden er ophørt. Således opstår der et problem omkring afholdelse af ferie for medlemmer, der er kommet i arbejde efter en fraværperiode på grund af ledighed, sygdom eller fødsel, som har medført, at der ikke er optjent økonomisk dækning for ferien efter ferieloven. Problemerne omkring de arbejdsløses ferie blev klaret ved lovændringen i 1976, og som et led i bestræbelserne på at afhjælpe følgerne af arbejdsløshed foreslås det nu, at der gives mulighed for at udbetale dagpenge til medlemmer, som på grund af ledighed eller fravær i forbindelse med sygdom eller fødsel ikke har optjent ret til økonomisk dækning under ferien. Der henvises til afsnit I, nr. 8.

Med henblik på at øge effektiviteten i administrationen af forsikringen foreslås ændringer af mindstegrænsen for medlemsantallet i en kasse, af reglerne for udbetaling af dagpenge for søgnehelldage samt en udvidelse af mulighederne for at kræve oplysninger fra offentlige myndigheder til brug for administrationen af forsikringen, jfr. afsnit I, nr. 9, 10 og 11.

Der sker endvidere en justering af utidssvarende regler om arbejdsgiverbidraget, af reglerne om supplerende dagpenge, herunder særlig ændring vedrørende deltidforsikrede, af reglerne om dagpenge under arbejds konflikter og af reglerne om beregning af dagpenge til medlemmer med egenpension. Der henvises til afsnit I, nr. 12, 13, 14, 15, 16 og 17.

Endelig sker der enkelte ændringer, som enten har til formål at tydeliggøre den allerede gældende retstilstand eller er af helt teknisk art, jfr. afsnit I, nr. 18 og 19, og bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Det er kun en del af de problemer, som her er nævnt, hvis løsning kræver lovændring. I bemærkningerne er der imidlertid redegjort også for de påtænkte administrative ændringer, fordi der i flere tilfælde er tale om sammenhæng mellem lovændringerne og de administrative ændringer, og fordi det findes ønskeligt at redegøre samlet for de justeringer af forsikringsystemet, som det nu påtænkes at gennemføre.

Det bemærkes i denne sammenhæng, at arbejdsledighedsforsikringsudvalget af 1975 efter aftale

med arbejdsministeren har afsluttet sit arbejde i sommeren 1978.

Foruden redegørelserne fra april og december 1976, som allerede har dannet grundlag for lovgivning, har udvalget afgivet indstillinger i januar og juni 1978. Udvalget har imidlertid ikke inden sit ophør kunnet tage stilling til samtlige punkter i sit kommissorium. I de tilfælde, hvor udvalget ikke har afgivet indstilling, er spørgsmålet behandlet i arbejdsministeriet. Det samlede lovforslag er herefter forelagt landsarbejdsnævnet.

I.

1. Det foreslås at indføre en ordning, hvorefter arbejdsgiveren skal betale et beløb for ledighed, som opstår i forbindelse med jul, påske, Kristi himmelfartsdag, 1. maj og grundlovsdag. Beløbet, der beregnes på grundlag af de arbejdsløshedsdagpenge, som er udbetalt som følge af ledigheden, kan ikke overstige betaling for 40 timer for hver ansat inden for den enkelte lukningsperiode, jfr. § 1, nr. 21.

Arbejdsgiverens forpligtelse indtræder kun, hvis den ansatte vender tilbage til virksomheden, og kun hvis ledigheden har medført udbetaling af dagpenge.

Ved »ledighed, som opstår i forbindelse med jul, påske, Kristi himmelfartsdag, 1. maj og grundlovsdag« forstås ledighedsdage, der støder op til en af de nævnte dage, og som opstår efter nærmere angivne datoer. Der må endvidere fastsættes en dato for, hvornår den ansatte skal være vendt tilbage til virksomheden. Disse perioder fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet. Regeringen vil finde det rimeligt, at den ansatte ved jul skal være sendt hjem efter 15. december og vendt tilbage inden 15. januar, ved påske 1 uge før skærtorsdag og 1 uge efter påskedag og endelig 3 dage før og 4 dage efter Kristi himmelfartsdag, 1. maj og grundlovsdag.

Det har været overvejet, om reglen om arbejdsgiverbetaling i forbindelse med ledighed omkring visse helligdage m.v. skulle udstrækkes til også at gælde for ledighed omkring bededag og pinse. Der er imidlertid usikkerhed med hensyn til behovet for en sådan regel i disse situationer, hvor der ikke kan blive tale om indeklemte dage, og incitamentet til at indskrænke produktionen derfor må anses for ringe.

Arbejdsgiveren betaler pr. ledighedstime et beløb svarende til de dagpenge, der udbetales af kassen til de medlemmer, som er blevet ledige fra den pågældende virksomhed.

Den foreslåede ordning indebærer ingen indskrænkninger i de ansattes ret til dagpenge. Kassen udbetaler dagpengene direkte til den forsikrede efter de almindelige regler og foretager en opgørelse af, hvor meget den enkelte arbejdsgiver skal betale. Beløbet meddeles arbejdsgiveren, som indbetaler det til kassen.

Det pålægges arbejdsgiveren at afklare tvivl om, hvorvidt der er tale om ledighed, som medfører arbejdsgiverbetaling. Er kassen således i tvivl om, hvorvidt en ansat er vendt tilbage til virksomheden inden den fastsatte frist, kan den medtage den pågældende i opgørelsen, og arbejdsgiveren må herefter sandsynliggøre, at der ikke bør ske arbejdsgiverbetaling for den ansatte.

Hvis arbejdsgiveren ikke indbetaler til kassen inden en nærmere fastsat frist, påhviler det arbejdsdirektoratet at inddrive beløbet.

2. For at hindre, at fuldtidsforsikrede medlemmer indretter sig på at arbejde på nedsat tid og samtidig modtage dagpenge, vil der administrativt blive indført en særlig sanktionsregel ved arbejdsvægring i situationer, hvor der udbetales supplerende dagpenge. Når et medlem, der er beskæftiget på nedsat tid, og som følge deraf modtager supplerende dagpenge, vægrer sig ved at overtage et anvist arbejde på fuld tid, standses udbetalingen af supplerende dagpenge. Det er dog en forudsætning, at det anviste arbejde er af mere end midlertidig varighed, dvs. at det påregnes at vare mere end 5 uger. Udbetalingen af supplerende dagpenge kan herefter først genoptages, når den pågældende har haft 13 ugers fuldtidsarbejde. Reglen gælder såvel for medlemmer, der inden for en uge arbejder på nedsat tid, som for dem, der arbejder periodevis, dvs. hvor arbejdsperioder på fuld tid veksler med perioder helt uden eller med mindre arbejde.

Det vil endvidere administrativt blive præciseret, at supplerende dagpenge kun kan udbetales, når medlemmet kan fremlægge en frigørelsesattest, dvs. en erklæring fra arbejdsgiveren om, at han giver afkald på den ansattes opsigelsesvarsel. Frigørelsesattesten giver sikkerhed for, at medlemmet har ret til at afbryde ansættelsesforholdet uden varsel og således er i stand til at overtage anvist arbejde til enhver tid. Medlemmer, der anvises deltidsbeskæftigelse, hvor arbejdsgiveren nægter at udstede en frigørelsesattest, kan nægte at overtage det anviste arbejde uden dagpengemæssige konsekvenser.

I forbindelse med indførelsen af den særlige sanktionsregel vil arbejdsformidlingskontorerne blive anmodet om at forstærke bestræbelserne på

at anvise fuldtidsarbejde til fuldtidsforsikrede, der har deltidsbeskæftigelse.

Ansættelse af fuldtidsforsikrede medlemmer i deltidsstillinger, hvortil der kræves frigørelsesattest, bør normalt ikke finde sted. Disse stillinger bør i videst muligt omfang blive besat med medlemmer, der ønsker deltidsbeskæftigelse.

Det vil blive henstillet til arbejdsformidlingskontorerne at foretage en opdeling af de foreliggende arbejdstilbud og, så vidt det er muligt, at anvise fuldtidsforsikrede fuldtidsarbejde og deltidsforsikrede deltidsbeskæftigelse.

Der vil endvidere ske en administrativ ændring af den gældende regel om, at dagpenge kun kan udbetales, hvis de udgør erstatning for mindst en halv dags ledighed. Det vil fremover blive gældende, at der kun kan udbetales dagpenge i en uge, hvis de udgør dagpenge for mindst 1 dag.

I forbindelse med de nævnte reguleringer af de supplerende dagpenge er det ønskeligt, at arbejdsfordelingsordningerne lægges i fastere rammer. Dette gælder såvel afgørelsen af, om der foreligger en sådan situation, at dagpenge bør kunne udbetales, som spørgsmålet om, hvor længe dagpenge bør kunne udbetales i forbindelse med arbejdsfordelingsordninger.

Det findes hensigtsmæssigt, at dagpenge kun kan udbetales, når arbejdsfordelingsordningerne udover at være aftalt mellem parterne er godkendt af en offentlig myndighed, og at arbejdsmarkedsnævnene inddrages i overvejelserne om godkendelse. Godkendelserne bør endvidere tidsbegrænses og bør formentlig under de gældende forhold normalt ikke overstige 13 uger.

Det findes hensigtsmæssigt, at arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet fastsætter de nærmere regler om retten til dagpenge i forbindelse med arbejdsfordelingsordninger. En bestemmelse herom foreslås derfor optaget i lovens § 58, jfr. forslagens § 1, nr. 9.

3. Det antal pladser, der årligt besættes gennem den offentlige arbejdsformidling, er af størrelsesordenen 200.000. Man skønner, at denne andel svarer til 10-15 pct. af den samlede personaleomsætning på arbejdsmarkedet. Det er op til den enkelte arbejdsgiver, om han vil bruge arbejdsformidlingen. De arbejdssøgende er i vidt omfang forpligtet til at være i forbindelse med arbejdsformidlingen, idet dette er en betingelse for at oppebære arbejdsløshedsdagpenge i en ledighedsperiode. En række hensyn kan tale for, at der tilstræbes en intensivring med hensyn til arbejdsgivernes brug af arbejdsformidlingen, og der kan tænkes flere veje,

ad hvilke man kan nå frem til en sådan intensivring.

Det har været overvejet, hvilke skridt der kan tages med det formål at intensivere arbejdsgivernes brug af arbejdsformidlingen, og disse overvejelser vil blive fortsat. Det har vist sig særligt påtrængende at søge at råde bod på det forhold, at arbejdsgivernes arbejdstilbud ofte indgives til arbejdsformidlingen ganske kort tid forud for arbejdets overtagelse. I sådanne tilfælde forringes selvsagt arbejdsformidlingens muligheder for at anvise den ønskede arbejdskraft, og problemet accentueres, når der er tale om et større antal ansættelser inden for ét fagligt område. Med henblik på en forbedret funktion af arbejdsformidlingen foreslås derfor en ny lovbestemmelse, hvorefter arbejdsformidlingen under medvirken af vedkommende arbejdsmarkedsnævn regelmæssigt skal søge indhentet oplysninger fra arbejdsgivere om forventede ansættelser af ny arbejdskraft.

Der vil ifølge den foreslåede lovbestemmelse også kunne blive tale om indførelse af regler, hvorefter der regelmæssigt skal søges oplysninger fra arbejdsgivere om disses forventelige afskedigelse af arbejdskraft for en vis fremtidig periode.

Der henvises til § 1, nr. 1.

4. Det foreslås, jfr. § 1, nr. 4-6 og 16, at lovens § 55, § 55 a og § 72 ændres, således at en arbejdsperiode kun kan medregnes i de 26 ugers arbejde, som er en betingelse for ret til dagpenge, hvis den pågældende var medlem af en arbejdsløhedskasse i det tidsrum, hvor arbejdet blev udført.

Det findes på baggrund af de senere års udbygning af arbejdsløhedsforsikringen, herunder med reglerne om arbejdstilbud til langtidsledige og om efterløn, rimeligt at stille krav om øget tilknytning til arbejdsmarkedet som betingelse for ret til dagpenge.

Med forslaget søges dette gennemført ved at sikre, at ret til dagpenge ikke kan opnås gennem kortvarige, spredte og måske tilfældige arbejdsperioder, men kun gennem arbejdsforhold, der har været så etablerede, at de har medført medlemskab af en arbejdsløhedskasse.

5. I den vanskelige beskæftigelsessituation er spørgsmålet om, hvad en ledig må foretage sig uden at få fradrag i dagpengene, blevet af stadig større betydning. Af den offentlige debat omkring dette spørgsmål kan det også ses, at der dels hersker usikkerhed hos den ledige om, hvad der er tilladt, dels at afgørelser af sager inden for dette område af og til bliver opfattet som mindre rimelige.

Det er arbejdsministeriets opfattelse, at det gældende cirkulære fra 1970 ikke er tilstrækkeligt egnet til at vejlede om, hvilke aktiviteter der medfører fradrag, samt at der i et vist omfang er brug for en modernisering og liberalisering inden for dette område. Det er derfor hensigten at udsende nye regler om betydningen af bibeskæftigelse, jfr. lovens § 58.

Ved udarbejdelsen af disse regler vil der blive lagt vægt på,

- at ledige ikke medvirker til at begrænse udbuddet af arbejde ved at udføre opgaver, som ellers ville blive udbudt som egentligt lønnet arbejde,
- at den ledige ikke må kunne få ekstra fortjeneste gennem ledigheden, og
- at den ledige skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, dvs. at den ledige til enhver tid skal være i stand til at overtage arbejde og således ikke må have forpligtelser i forbindelse med bibeskæftigelsen, som gør, at han ikke er anviselig eller ikke i stand til at være aktivt arbejdssøgende.

Det er hensigten at udarbejde retningslinier, der samtidig med at varetage disse hovedhensyn giver de ledige så mange muligheder for at deltage i aktiviteter som muligt, og som kan give en rimelig vejledning om, hvilke aktiviteter man kan deltage i, uden at det medfører fradrag i dagpengene. Det må imidlertid understreges, at der er tale om et så bredt og mangfoldigt område, at det ikke vil være muligt at forudse enhver situation. Et nyt cirkulære vil således ikke kunne give svar på alle de spørgsmål, som kan stilles inden for dette område.

6. Forudsætningen for, at der kan udbetales dagpenge til et ledigt medlem er, at medlemmet står til rådighed for arbejdsmarkedet, dvs. at medlemmet skal være i stand til at overtage passende arbejde samt være aktivt arbejdssøgende. Nogle klare eksempler på situationer, hvor et medlem ikke står til rådighed (sygdom m. v.), er udtrykt i lovens § 62. Der findes imidlertid ikke derudover retsregler, der nærmere bestemmer medlemmernes forpligtelse til at stå til rådighed. Indholdet af rådighedsbegrebet er udviklet gennem praksis, hvilket har medført, at det kan være vanskeligt at overskue retstilstanden. Der er derfor et behov for klargøring inden for dette område.

På denne baggrund foreslås det, jfr. § 1, nr. 12, at ændre formuleringen af § 62, således at forudsætningen om at stå til rådighed for arbejdsmarkedet fremgår klart af lovteksten, og således at det også af lovteksten fremgår, at der normalt ikke kan udbetales dagpenge under uddannelse. Samti-

dig foreslås der indsat en hjemmel til at udstede regler om, hvad der kræves, for at et medlem kan betragtes som stående til rådighed for arbejdsmarkedet. Det understreges, at der ikke hermed lægges op til væsentlige ændringer i forhold til den eksisterende praksis, men først og fremmest til en præcisering og tydeliggørelse af retstilstanden.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at udstede regler om forståelsen af begrebet »at stå til rådighed«. Den vil endvidere blive anvendt til at udstede regler om, i hvilke situationer og på hvilken måde der kan stilles krav til medlemmerne om at bevise deres tilknytning til arbejdsmarkedet, enten som betingelse for at genoptage en dagpengeudbetaling, som er blevet standset på grund af manglende rådighed, eller i visse tilfælde som betingelse for, at dagpengeudbetaling kan påbegyndes. Sådanne krav, normalt om bevis gennem 5 ugers arbejde, stilles i praksis f. eks. i situationer, hvor det i forbindelse med sygdom er tvivlsomt, om medlemmet er til rådighed for arbejdsmarkedet i normalt omfang.

Endelig vil bemyndigelsen blive brugt til fortsat at udstede regler om i hvilket omfang dagpenge kan bevares under uddannelse. Hovedsynspunktet vil her som hidtil være, at deltagelse i kompetencegivende uddannelse bør dækkes over uddannelsesstøttesystemet og ikke over dagpengene. Der er således ikke på nuværende tidspunkt planer om at ændre de gældende regler på dette område.

7. Det foreslås i § 63 at indsætte en bemyndigelse til at udstede regler om vægring og om vægrings-sanktioner, jfr. § 1, nr. 13-15. Reglerne om sanktionerne i forbindelse med vægring (der også omfatter den situation, hvor et medlem forlader et arbejde uden fyldestgørende grund) har hidtil stået i standardvedtægten for arbejdsløsheds-kasser. Det findes imidlertid rigtigst, at disse vigtige regler udstedes af arbejdsdirektøren i henhold til udtrykkelig hjemmel i loven. På samme måde findes det rimeligt at give mulighed for at udstede regler om vægring, hvor man hidtil kun har haft en ufuldstændig samling af tidligere afgørelser at støtte sig til ved bedømmelsen af, hvornår vægring foreligger.

Efter de gældende regler medfører førstegangsvægring 5 ugers karantæne og andengangsvægring (inden for et år), at der ikke udbetales dagpenge, før medlemmet har haft 5 ugers arbejde. Disse regler vil blive ændret for så vidt angår den situation, hvor medlemmet ikke vil overtage anvist arbejde, således at førstegangsvægring medfører 2 ugers karantæne og andengangsvægring (inden for

1 år), at der ikke kan udbetales dagpenge, før medlemmet har haft 5 ugers arbejde. De gældende regler vil derimod blive opretholdt, for så vidt angår arbejdsophør uden fyldestgørende grund. Forskellen i sanktionerne ved ikke-overtagelse af anvist arbejde og ubegrundet arbejdsophør skyldes, at det må anses for mere acceptabelt, at et medlem er afvisende over for at komme ud på en ny arbejdsplads måske på ændrede vilkår, end at et medlem uden fyldestgørende grund forlader sit arbejde.

Den gældende 5 ugers regel, hvor der kan siges at være tale om en bøde på op mod 7.000 kr., kan virke meget hård i en række tilfælde, hvor medlemmet vægrer sig ved at overtage nyt og andet arbejde. Der kan derfor være situationer, hvor vægringssager ikke bliver rejst, fordi det skønnes, at der nok er tale om vægring, men at omstændighederne er sådan, at 5 ugers karantæne virker urimeligt. Den ny regel har derfor det dobbelte formål at lempe de gældende sanktionsregler og derved medvirke til, at der i videre omfang bliver rejst vægringssager, så udvanding af vægringsbegrebet undgås.

Det er ikke i øvrigt hensigten gennem de regler, som vil blive udstedt, at udvide eller begrænse vægringsbegrebet på væsentlig måde i forhold til den praksis, der har dannet sig. Der vil derimod blive lagt vægt på i det omfang, det er muligt at gøre rede for, i hvilke situationer der kan foreligge vægring, således at det i højere grad bliver muligt at hente vejledning om, hvad der er gældende inden for dette område.

8. Efter ferieloven udgør ferien 2 dage for hver måneds beskæftigelse i et kalenderår (optjeningsåret), og ferien skal holdes i det efter optjeningsåret følgende ferieår, der går fra 1. april til 31. marts.

Medlemmer, der i optjeningsåret har modtaget arbejdsløshedsdagpenge eller dagpenge efter lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, og som ikke har optjent ret til ferie med feriegodtgørelse eller løn i sådanne perioder, vil ikke have fuld økonomisk dækning, når de, efter igen at være kommet i arbejde, skal holde ferie. Det findes imidlertid rimeligt, at disse medlemmer også får økonomisk mulighed for at holde ferie i det omfang, som ferieloven giver ret til.

Det foreslås derfor, at medlemmer, der i optjeningsåret har modtaget dagpenge på grund af ledighed eller fravær på grund af sygdom eller fødsel uden samtidig at have optjent ret til ferie med feriegodtgørelse eller løn, kan få arbejdsløsheds-

dagpenge, når de, efter at være kommet i arbejde, holder ferie. Der henvises til § 1, nr. 7.

9. Det foreslås at forhøje antallet af medlemmer i en arbejdsløshedskasse som betingelse for statsanerkendelse fra 1.000 til 5.000 medlemmer. Der henvises til § 1, nr. 2.

Forslaget skyldes den udbygning af forsikrings-systemet, som er sket i den senere tid, samt de øgede opgaver, som bliver pålagt kasserne i forbindelse med en mere effektiv administration af forsikringen. Der kan her peges på kassernes forøgede opgaver i forbindelse med arbejdstilbud til de langtidsledige, anvisning, efterløn, oplysninger til brug for statistikken m. v. Løsningen af disse opgaver kræver enheder, der er tilstrækkeligt store til, at der kan etableres et hensigtsmæssigt kontorapparat, samtidig med at sådanne større enheder vil lette og effektivisere arbejdsdirektoratets tilsyn med kasserne.

For at sikre, at ingen gruppe i forbindelse med denne omlægning kommer til at stå uden forsikringsmulighed, foreslås det at give arbejdsdirektøren mulighed for efter forhandling med landsarbejdsnævnet at pålægge en kasse at optage medlemmer, som ikke har kunnet opnå optagelse i en anerkendt kasse. Der henvises til § 1, nr. 3.

Der foreslås indført en overgangsordning, således at der gives kasserne tid til forhandling om sammenslutninger og lignende samt til at ændre deres vedtægter. Der henvises til forslagens § 3.

10. Ifølge de gældende regler kan der udbetales dagpenge for sønehelligdage til medlemmer, der er ledige enten dagen før eller dagen efter helligdagen. Imidlertid gælder der en særlig regel for medlemmer, som på deres arbejdsplads er omfattet af en opsparingsordning til dækning af sønehelligdage.

Denne særlige regel – kaldet 20/30 dages reglen – går ud på, at sådanne medlemmer mister retten til dagpenge for en sønehelligdag, når medlemmet i kalenderåret har været beskæftiget i 20 dage samt for yderligere en sønehelligdag for hver 30 dage, medlemmet herudover har været beskæftiget. Begrundelsen for reglen er, at medlemmet anses for ved disse dages beskæftigelse at have skaffet sig dækning for sønehelligdagene gennem opsparingsordningen.

Reglen volder imidlertid stort administrativt besvær i arbejdsløhedskasserne, idet den kræver behandling af en række oplysninger, som ikke ellers er nødvendige for administrationen af dagpengeudbetaling. I betragtning af de nye opgaver, som for tiden pålægges kasserne, findes det rime-

ligt at aflaste kasserne for denne regel, hvis administration forekommer urimeligt vanskelig i forhold til omkostningerne ved dens ophævelse.

Det er derfor arbejdsministerens hensigt at foranledige den særlige 20/30 dages regel ophævet.

Det er i denne sammenhæng af betydning, at den nye regel om arbejdsgiverbetaling ved ledighed i tilslutning til helligdage m.v. må antages at nedsætte antallet af lukninger omkring sønehelligdage. Da ledighed enten dagen før eller dagen efter en sønehelligdag er betingelsen for udbetaling af dagpenge, vil reglen medføre, at dagpenge for sønehelligdage i fremtiden vil blive udbetalt i mindre omfang end hidtil.

11. Det foreslås i § 91 som et nyt stk. 3 at indsætte en bestemmelse, der giver arbejdsdirektøren og arbejdsformidlingen udtrykkelig hjemmel til at kræve oplysninger fra offentlige myndigheder til brug ved administrationen af arbejdsløhedsforsikringen.

Det er af stor betydning for tilsynet med arbejdsløhedsforsikringen – navnlig for tilsynet med, om dagpengene er retmæssigt udbetalt – at det er muligt at fremskaffe oplysninger om medlemmers indtægts- og beskæftigelsesforhold, dvs. oplysninger som findes hos skattevæsenet og for så vidt angår selvstændige erhvervsdrivende hos toldvæsenet (momsregisteret). Der har imidlertid hos disse myndigheder været tvivl om lovgrundlaget for at udlevere disse oplysninger, og det er denne tvivl, som nu søges afklaret gennem forslaget.

Det bemærkes, at indførelsen af efterlønsordningen har medført, at betydningen af at kunne rekvirere disse oplysninger, når det findes nødvendigt, er steget væsentligt. Der henvises til forslagens § 1, nr. 23.

12. Ifølge de gældende regler om arbejdsgiverbidrag i § 83 betaler alle arbejdsgivere halvt bidrag for 2 arbejdere i virksomheden.

Det foreslås, at reglen ændres, således at arbejdsgeberne ikke skal betale bidrag for en helårsarbejder i virksomheden.

Det fremgår endvidere af § 83, at for land- og skovbrugsarbejdere samt for fiskere udgør bidraget for samtlige ansatte kun 1/5 af de almindelige bidrag. Arbejdsgivere på områder, der falder uden for de faggrupper og erhvervsområder, der er nævnt i lovens § 32, nr. 1, er helt fritaget for at betale bidrag, og arbejdsministeren kan i øvrigt fritage arbejdsgivere inden for fag, for hvilke der ikke består en anerkendt arbejdsløshedskasse, for at betale bidrag, når særlige grunde taler herfor.

Disse særregler, som er ret vanskelige at administrere, er ikke længere tidssvarende, og de foreslås derfor ophævet, jfr. § 1, nr. 18.

Særreglerne har eksisteret i meget lang tid og er således udformet på et tidspunkt, hvor arbejdsløshedsforsikringen kun dækkede en del af arbejdsmarkedet, og hvor forholdene på arbejdsmarkedet i øvrigt var væsentligt anderledes end i dag. De nedsatte bidrag blev dengang begrundet med, at disse områder havde en lavere ledighedsrisiko end andre. Denne begrundelse er ikke holdbar i dag og findes desuden mindre relevant, fordi arbejdsgiverbidraget er uafhængigt af ledighedsforholdene. På samme måde har muligheden for fritagelse for at betale bidrag for arbejdsgivere inden for områder, hvor arbejdstagerne ikke kan forsikres, mistet betydning gennem de senere års udvikling inden for forsikringen.

13. I visse tilfælde er ledigheden opstået ved, at arbejdet på grund af særlige forhold er sammentrængt på en kortere periode, som så efterfølges af en periode uden arbejde. I disse situationer kan det forekomme urimeligt, at der kan udbetales dagpenge i den periode, hvor der ikke arbejdes. Det foreslås derfor, jfr. § 1, nr. 10 og 17, at indføre en regel om, at timer ud over 40 timer i en uge – for deltidsforsikrede kun timer udover medlemmets gennemsnitlige ugentlige arbejdstid før ledigheden – overføres til den følgende uge, og dermed nedsætter muligheden for at få udbetalt dagpenge i denne uge. Har en fuldtidsforsikret f. eks. arbejdet i 60 timer i en uge, der efterfølges af en uge med kun 20 timers arbejde, vil der ikke i denne uge kunne udbetales supplerende dagpenge. Reglen skal gælde for hele arbejdsmarkedet.

14. Samtidig med at der sker visse ændringer vedrørende de fuldtidsforsikredes ret til supplerende dagpenge, foreslås det at indføre en begrænsning i deltidsforsikredes adgang til supplerende dagpenge i form af en begrænsning af den tid, hvori medlemmet kan få supplerende dagpenge, jfr. lovforslagets § 1, nr. 17. Formålet med begrænsningen er at hindre, at deltidsforsikrede, der i forvejen er indstillet på at arbejde på nedsat tid, indretter sig på en yderligere nedsat arbejdstid, samtidig med at de modtager supplerende dagpenge. Der tænkes først og fremmest på de tilfælde, hvor medlemmer indgår i et mere end midlertidigt arbejdsforhold på nedsat tid. I sådanne tilfælde, hvor der efter aftale arbejdes i mindre omfang end den hidtidige gennemsnitlige ugentlige arbejdstid, men dog mindst 15 timer om ugen, kan supplerende dagpenge højst udbetales i 13 uger inden for et år. Herefter kan

der i arbejdsituationer af denne art ikke længere udbetales dagpenge. Det findes dog rimeligt, at der er en mulighed for at generhverve retten til at få udbetalt supplerende dagpenge i sådanne arbejdsforhold. Dette kan efter forslaget ske gennem 13 ugers arbejde af mindst samme omfang som før ledighedens indtræden.

Et medlem, der er omfattet af den ny regel, kan uden vægringskonsekvenser forlade et arbejde eller nægte at overtage et arbejde, som efter denne regel vil medføre begrænsning i retten til supplerende dagpenge.

Det understreges, at kun arbejdsforhold, der er aftalt til mindre end medlemmets gennemsnitlige arbejdstid før ledighedens indtræden, omfattes af reglen. Arbejdsperioder, hvor den faktiske arbejdstid bliver kortere på grund af vejrlig eller arbejdsgiverens dispositioner i forbindelse med materiale-mangel o. lign., er således ikke omfattet.

Det understreges endvidere, at det ikke er hensigten at lægge hindringer i vejen for, at ledige kan tage nogle timers arbejde om ugen, heller ikke selv om der er tale om et mere fast arbejdsforhold. Grænsen for hvor meget arbejde en ledig kan have uden at blive omfattet af reglen, er sat til 15 timer om ugen.

Reglerne gælder for deltidsforsikrede medlemmer, der arbejder på nedsat tid hver uge. Der er endvidere hjemmel til at fastsætte tilsvarende regler for medlemmer, der arbejder periodevis, således at arbejde veksler med ledighed.

15. Der er ovenfor under pkt. 14 redegjort for begrænsningen i de deltidsforsikredes ret til supplerende dagpenge. Det foreslås at ændre beregningsmetoden for supplerende dagpenge til deltidsforsikrede, jfr. forslagets § 1, nr. 17. Disse beregnes efter de gældende regler ved at sætte arbejdsfortjeningen i den uge, hvor der udbetales supplerende dagpenge, i forhold til medlemmets tidligere fortjeneste. Dette kan give urimelige resultater i forhold til beregningen for fuldtidsforsikrede – hvor beregningen sker på grundlag af den tid, der er medgået til arbejdet – i situationer, hvor en ret høj indtægt opnås på kort tid. Det foreslås derfor at sidestille deltidsforsikrede med fuldtidsforsikrede på dette punkt.

16. § 61, der omfatter alle konflikter, bestemmer i stk. 3, at såfremt mindst 65 pct. af de medlemmer af en arbejdsløshedskasse eller afdeling heraf, som er i arbejde ved iværksættelsen af en strejke eller lock-out anses for omfattet af konflikten, skal der normalt lukkes for udbetaling af dagpenge til kas-

sens (afdelingens) øvrige medlemmer. Det foreslås i § 1, nr. 11, at § 61, stk. 3, ændres således, at den kun finder anvendelse ved ikke overenskomststridige konflikter.

Baggrunden er, at § 61, stk. 3, har givet anledning til kritik bl. a. fra ILO-ekspertkomiteen, som under henvisning til ILO's konvention nr. 102 om minimumsnormer for social sikkerhed har bedt regeringen oplyse, om der ikke er risiko for, at standsningen af udbetalingen af dagpenge under sådanne omstændigheder kan omfatte arbejdere, hvis arbejdsvilkår ikke kan antages at blive direkte påvirket af konfliktens udfald.

Spørgsmålet har været drøftet i arbejdsløhedsforsikringsudvalget af 1975, som imidlertid ikke nåede frem til nogen samlet indstilling.

Ved den videre behandling i arbejdsministeriet er der lagt vægt på, at forholdene omkring overenskomststridige og ikke overenskomststridige konflikter er væsensforskellige, både hvad angår indflydelse på deres opståen og afslutning, medlemmernes økonomiske forhold under konflikten og virkningerne af konfliktens resultat.

Når der er tale om en ikke overenskomststridig konflikt, har medlemmerne gennem deres faglige organisation indflydelse på dens forløb, der kan udbetales understøttelse fra organisationen, og konfliktens resultat vil som hovedregel have betydning også for den del af medlemmerne, der ikke direkte er omfattet af den. Ved en overenskomststridig konflikt er disse forhold ikke til stede.

På denne baggrund er det muligt at have forskellige regler i de to situationer, og 65 pct.s reglen bør fremtidig kun komme til anvendelse ved ikke overenskomststridige konflikter. Det må tillige antages, at en sådan ændring vil svække og måske helt fjerne ILO-ekspertkomiteens betænkeligheder med hensyn til reglens overensstemmelse med ILO's konvention.

17. De gældende regler om, i hvilket omfang der fradrages i dagpengene på grund af arbejdsfri indtægter, ændres gennem udstedelsen af administrative regler. Reglerne ændres, således at der sker et større fradrag end hidtil i dagpengene for løbende udbetalinger fra pensionsordninger, der er led i tidligere ansættelsesforhold, og hvortil arbejdsgiveren typisk har bidraget. Herved skabes der overensstemmelse med de tilsvarende regler for efterløn.

18. Der foreslås, jfr. forslaget § 1, nr. 9, en ændring af formuleringen af lovens § 58, således at det præciseres, at såvel arbejde som indtægt under

ledighed kan medføre fradrag i dagpengene. Området har gennem længere tid været administreret således, at direktørens hjemmel til at udstede regler også omfatter mulighed for at bestemme, at der skal ske fradrag for arbejdsfri indtægter, hvilket er sket med hensyn til egenpensioner. Det findes imidlertid rimeligt at præcisere dette i loven, hvorved der samtidig skabes overensstemmelse med det tilsvarende spørgsmål i lovændringen vedrørende efterløn.

19. Det foreslås endelig, at det i lovens § 88, stk. 3, jfr. forslaget § 1, nr. 22, tydeliggøres, at tilsynsmyndighedernes ret til at kræve oplysninger fra kasserne, og til at fastsætte hvorledes oplysningerne skal gives, også omfatter oplysninger med rent statistisk formål.

Det har også hidtil været en del af kassernes administration at afgive de oplysninger til tilsynsmyndighederne, som er betingelsen for udarbejdelsen af nødvendig statistik. I forbindelse med indførelsen af den ny arbejdsløhedsstatistik pr. 1. januar 1979 har der imidlertid været rejst tvivl om hjemlen til at kræve opgivelse af medlemmernes CPR-numre, hvilket har bevirket, at nogle arbejdsløhedskasser har protesteret imod udlevering af numrene.

Det er arbejdsministeriets opfattelse, at der i de gældende lovbestemmelser er hjemmel til at afkræve kasserne disse oplysninger. Det findes imidlertid formålstjenligt, at kassernes forpligtelse tydeliggøres i forbindelse med lovændringen.

Økonomiske og administrative konsekvenser

De ændringer, der er redegjort for foran, indeholder såvel besparelser som merudgifter. Det gælder for de samlede økonomiske beregninger, at der er tale om områder med store usikkerhedsmomenter, således at det ikke er muligt præcist at anslå de økonomiske konsekvenser. Nettobesparelsen anslås imidlertid skønsmæssigt at blive af størrelsesordenen 250 mio. kr. årligt.

Det er på samme måde vanskeligt at anslå de administrative konsekvenser, idet det samlede forslag både indebærer lettelser og ændringer, der medfører en vis administration. Det er på fremsættelsestidspunktet arbejdsministerens opfattelse, at forslaget vil medføre behov for personaleudvidelser især til at varetage tilsynet samt til ekspedition af det forventede forøgede sagsantal, som de foreslåede ændringer givetvis vil medføre. Antallet kan ikke anslås nøjagtigt på det foreliggende grundlag,

men må antages at være nogle akademikere og et antal kontorfunktionærer.

Bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Der er tale om en ny bestemmelse, hvorved det pålægges arbejdsformidlingen under medvirken af vedkommende arbejdsmarkedsnævn at tage skridt til en intensivering af arbejdsgivernes kontakt med arbejdsformidlingen. Ordningen, der indebærer, at der skal søges tilvejebragt oplysninger om forventede behov for ansættelse af ny arbejdskraft, er tænkt at skulle have en forsøgsmæssig karakter, og den kan eventuelt senere udbygges.

Det forhold, at arbejdsgivernes arbejdstilbud ofte indgives til arbejdsformidlingen ganske kort tid forud for arbejdets overtagelse, fører i vidt omfang til, at arbejdsformidlingen ikke kan foretage den nødvendige planlægning af sin bistand ved etablering af arbejdsforhold. Dette berører i væsentlig grad arbejdsformidlingens funktion, ligesom det indebærer en betydelig risiko for fejlanvisninger, der er belastende for såvel arbejdsgivere som arbejdssøgende.

Hvis oplysningerne om behov for arbejdskraft foreligger i god tid, får arbejdsformidlingen mulighed for indgående med arbejdsgiverne at drøfte arbejdets karakter og de kvalifikationer m. v., som de arbejdssøgende skal have og på grundlag af en sådan nøje klarlægning kan der fra arbejdsformidlingens side blive tale om at tage forskellige skridt, eksempelvis iværksættelse af uddannelsesforanstaltninger. Yderligere vil der for de lediges vedkommende være en række fordele forbundet med, at de får et vist varsel, inden de skal overtage et arbejde, idet de således vil have tid til at få ordnet forskellige praktiske spørgsmål, herunder blandt andet børnepasning.

Det er arbejdsministeriets opfattelse, at det store arbejdspress inden for arbejdsformidlingen i betydelig grad skyldes, at den ofte må arbejde med korte frister, og at det, hvis den får mere tid til rådighed ved etableringen af de enkelte arbejdsforhold, bliver muligt for den at yde en bedre service.

Ordningen, der skal gælde for arbejdsgivere i såvel den private som den offentlige sektor, nødvendiggør fastsættelsen af en række nærmere regler, blandt andet om størrelsesordenen af de virksomheder, der skal omfattes af ordningen, og om tidsintervaller for indhentelsen af oplysninger. Eksempelvis kunne som generel retningslinie tæn-

kes, at der hver tredje måned indhentes oplysninger fra alle virksomheder, der normalt beskæftiger over 20 lønmodtagere.

Det vil i henhold til lovforslaget tillige være overladt til arbejdsdirektørens bestemmelse efter forhandling med landsarbejdsnævnet at indføre regler om tilsvarende indhentning af oplysninger om det forventede omfang af afskedigelser af arbejdskraft for en vis fremtidig periode. Dette indebærer ikke ændringer for så vidt angår bestemmelserne i lovens kapitel 5 a om varsling m.v. i forbindelse med afskedigelser af større omfang.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 3.

Til nr. 2

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 9.

Til nr. 3

Det foreslås at indsætte en hjemmel til, at arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet kan pålægge en arbejdsløshedskasse at optage medlemmer, som ikke selv har kunnet opnå optagelse i en anerkendt kasse.

Med bestemmelsen lovfæstes den hidtidige praksis, hvorefter landsarbejdsnævnet har bistået grupper af forsikringsøgende med at finde den arbejdsløshedskasse, som de tilhører i forsikringsmæssig henseende.

Bestemmelsen tænkes ligeledes anvendt i forbindelse med den omlægning af kasserne, som følger af forslaget om at forhøje antallet af medlemmer i en arbejdsløshedskasse som betingelse for statsanerkendelse, jfr. forslagens § 1, nr. 2. Det anses for mest hensigtsmæssigt, at kasserne i videst muligt omfang selv løser de problemer, som opstår i forbindelse med denne omlægning, herunder indgår de nødvendige aftaler om overflytning af medlemmer. Da der imidlertid i en overgangsperiode kan opstå usikkerhed omkring en medlemsgruppes forsikringsmæssige tilknytning, er det fundet hensigtsmæssigt at give arbejdsdirektøren mulighed for at fjerne denne usikkerhed.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 9.

Til nr. 4-6 og 16

Efter forslaget er det kun det arbejde, som er udført i perioder, hvor medlemmet har været medlem af en arbejdsløshedskasse, som medregnes til opfyldelse af de arbejdskrav, som opstilles i loven, eller som fastsættes administrativt med hjemmel i loven.

Da aftjening af værnepligt og tidsrum, hvori medlemmet har forrettet frivillig tjeneste ifølge kontrakt med forsvaret, i lovens § 56 sidestilles med arbejde, følger det af ændringen, at disse perioder fremtidig også skal ligge efter indmeldelsen for at blive medregnet i 26 ugers reglen. Derimod følger det af sagens natur, at erhvervsmæssig uddannelse, der også i § 56 sidestilles med arbejde, ikke skal ligge efter indmeldelsen, idet det oftest vil være denne uddannelse, der danner grundlag for indmeldelsen, som først kan ske efter uddannelsens afslutning.

Medfører arbejde i udlandet, at medlemmet må opgive sit medlemskab af en dansk arbejdsløshedskasse som følge af internationale regler, medregnes dette arbejde til opfyldelse af lovens bestemmelser om arbejdskrav, når der foreligger dokumentation for arbejdets udførelse.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 4.

Til nr. 7

Det foreslås, at medlemmer, der på grund af ledighed, sygdom, herunder tilskadekomst, eller fødsel ikke har haft mulighed for at optjene ret til ferie med feriegodtgørelse eller løn, gennem udbetaling af dagpenge efter denne lov får økonomisk mulighed for at holde ferie, når de igen er kommet i arbejde.

Det er en betingelse for retten til dagpenge i denne situation, at medlemmet er berettiget til arbejdsløshedsdagpenge, når ferien holdes.

Antallet af dage, hvori der kan udbetales dagpenge under ferie, beregnes med to dages ferie pr. måned for sammenlagte ledigheds- og sygdomsperioder, hvor medlemmet i optjeningsåret har modtaget arbejdsløshedsdagpenge eller dagpenge efter lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel uden samtidig at have optjent ret til ferie med feriegodtgørelse eller løn.

Medlemmet skal ikke opretholde kontakten med arbejdsformidlingen, når der under ferie udbetales dagpenge på grund af manglende optjening af feriegodtgørelse eller løn. Derimod skal medlemmet følge de almindelige regler i ferieloven med hensyn til afholdelse af ferien, herunder arbejdsgiverens ret til at fastsætte, hvornår ferien skal holdes.

Arbejdsdirektøren fastsætter efter forhandling med landsarbejdsnævnet de nærmere regler for, hvorledes ordningen skal administreres.

Medlemmer, der ikke har optjent ret til økonomisk dækning under ferie, men som omfattes af en

samlet virksomhedslukning, vil fortsat kunne få udbetalt dagpenge efter de gældende regler.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 8.

Til nr. 8

Ændringen, der er redaktionel, er en følge af forslaget under nr. 7.

Til nr. 9

Bortset fra § 58, stk. 1, nr. 2, c, om arbejdsfordelingsordninger indebærer den ændrede formulering ingen realitetsændringer, men skyldes ønsket om at præcisere, at såvel arbejde som indtægt i ledighedsperioder kan medføre fradrag i dagpengene.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 2 og 18.

Til nr. 10 og 17

Efter forslaget indføres der en regel, hvorefter overskydende timer kan overføres fra en uge til den næste. Herved fraviges det almindelige princip om, at ledighedstimer opgøres for en uge ad gangen, jfr. § 46, stk. 1.

Ved overskydende timer forstås det antal timer, hvormed beskæftigelsen har overstøjet fagets normale arbejdstid; for deltidsforsikrede det timeantal, som ligger ud over medlemmets gennemsnitlige daglige arbejdstid før ledigheden.

Timeoverførsel kan som hovedregel kun finde sted fra en uge til den næste. Der findes imidlertid arbejdsforhold, hvor perioder med meget arbejde veksler med perioder uden eller med kun lidt arbejde. De hensyn, der taler for at indføre en regel om timeoverførsel i almindelige arbejdsforhold, taler i samme omfang for at begrænse dagpengeudbetalingen i disse atypiske arbejdsforhold, som er af meget varierende karakter. For at skabe overensstemmelse mellem de normale arbejdsforhold, og dem, der er karakteriseret ved periodevis arbejde, foreslås det at indføre en regel, hvorefter fordeling af timer kan ske over en længere periode.

Arbejdsdirektøren træffer efter forhandling med landsarbejdsnævnet bestemmelse om undtagelsesreglens anvendelse, herunder længden af den periode inden for hvilken timeoverførsel kan finde sted, og hvor hvilke arbejdsforhold dette skal gælde.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 13.

Til nr. 11

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 16.

Til nr. 12

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 6.

Til nr. 13 og 14

Ændringerne, der er redaktionelle, er en følge af forslaget under nr. 15.

Til nr. 15

Det foreslås, at der indsættes en hjemmel til, at arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet kan udstede regler om, hvornår vægring foreligger og sanktionerne herimod.

Vægring omfatter såvel den situation, hvor medlemmet ikke vil overtage anvist arbejde, som tilfælde af arbejdsophør uden fyldestgørende grund.

Vægringssanktionerne tænkes udformet forskelligt afhængig af, hvilken form for vægring der udløser sanktionen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 7.

Til nr. 17

Til stk. 1, 1. pkt.

Landsarbejdsnævnet har af praktiske grunde besluttet, at dagpengenes størrelse skal fastsættes på grundlag af medlemmets lønindtægt de sidste 4 uger/1 måned mod tidligere 5 uger/1 måned. Kasserne har herefter ikke interesse i at kende medlemmernes forhold inden for en 5 ugers periode, bortset fra udregningen af de deltidsforsikredes gennemsnitlige arbejdstid.

Af administrative grunde findes det praktisk at ændre denne 5 ugers periode til 4 uger, men da det samtidig findes hensigtsmæssigt, at denne periode kan ændres administrativt af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet, foreslås det, at angivelsen af den periode, som skal ligge til grund for beregninger af den gennemsnitlige arbejdstid, udgår af loven.

Til stk. 1, 3. og 4. pkt.

Beregningsmåden for supplerende dagpenge til deltidsforsikrede foreslås ændret, således at beregningen ligesom for fuldtidsforsikrede som hovedregel sker på grundlag af den tid, som er anvendt til arbejdet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 15.

Til stk. 2

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 14.

Til stk. 3

Der henvises til bemærkningerne til nr. 10.

Til nr. 18

Forslaget medfører, at der skal ydes bidrag af alle arbejdsgivere, der er forsikringspligtige efter arbejdsskadeforsikringsloven, dog med de undtagelser, der følger af arbejdsløshedslovens § 84.

Alle arbejdsgivere skal ifølge forslaget betale fuldt bidrag for hver forsikret helårsarbejder. Dog skal der ikke betales bidrag for en helårsarbejder i hvert foretagende.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 12.

Til nr. 19 og 20

Ændringerne er en konsekvens af gennemførelsen af lov om arbejdsskadeforsikring.

Til nr. 21

Efter forslaget skal arbejdsgiveren ved ledighed opstået i forbindelse med jul, påske, Kristi himmelfartsdag, 1. maj og grundlovsdag betale et beløb, som beregnes på grundlag af dagpenge, som er udbetalt som følge af ledigheden. Beløbet kan ikke overstige betaling for 40 timers dagpenge for hver ansat.

Arbejdsgiverens forpligtelse indtræder ved enhver ledighed, som opstår i de nævnte perioder. Hvis den ansatte derimod kommer i et nyt arbejdsforhold i perioden, bortfalder arbejdsgiverens forpligtelse.

Kassen opgør på grundlag af de udbetalte dagpenge, hvor stort et beløb den enkelte arbejdsgiver skal betale. Arbejdsgiveren indbetaler derefter beløbet til kassen inden for en nærmere fastsat frist. Nægter arbejdsgiveren at betale inden for denne periode, indberettes dette til arbejdsdirektoratet, der herefter søger at inddrive beløbet efter de almindelige regler herom i retsplejeloven.

Klage over kassens afgørelse om arbejdsgiverbetaling kan indbringes for arbejdsdirektoratet og ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen efter de almindelige regler om klageadgang.

Det overlades til arbejdsdirektøren at fastsætte de nærmere regler for anvendelsen af bestemmelsen om arbejdsgiverens forpligtelse og de administrative bestemmelser i forbindelse hermed efter at have forhandlet herom med landsarbejdsnævnet.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 1.

Til nr. 22

Ændringen tydeliggør kassernes forpligtelse til at afgive oplysninger til tilsynsmyndighederne til brug for udarbejdelsen af statistik.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 19.

Til nr. 23

Der henvises til de almindelige bemærkninger, I, pkt. 11.

Til nr. 24

Ændringen er af teknisk karakter.

Til § 2

Det foreslås, at lovforslaget træder i kraft den 1. april 1979.

Til § 3

Med henblik på at undgå, at ny anerkendelse skal meddeles samtlige arbejdsløshedskasser efter lovens ikrafttræden, foreslås det i stk. 1, at den tidligere anerkendelse bevares, for så vidt de i forslaget indeholdte betingelser for anerkendelse er opfyldt.

Herfra foreslås i stk. 2 den undtagelse, at kasser, som har mindst 1.000 medlemmer, kan bevare anerkendelsen i en overgangsperiode, uanset at der som nævnt i de almindelige bemærkninger, I, pkt. 9, stilles forslag om, at kasserne fremtidig skal have mindst 5.000 medlemmer som betingelse for at få og beholde statsanerkendelsen.

Det foreslås, at den overgangsperiode, i hvilken kasser med mellem 1.000 og 5.000 medlemmer skal kunne bevare statsanerkendelsen, udløber den 1. januar 1982.

Til § 4

Til stk. 1

Overgangsbestemmelsen indsættes for at undgå, at medlemmer, som i øjeblikket har ret til dagpenge på grundlag af arbejdsperioder, hvori de ikke har været medlem af en arbejdsløshedskasse, mister dagpengereetten ved lovens ikrafttræden.

Til stk. 2

Overgangsbestemmelsen indsættes for at tydeliggøre, at 13 ugers perioden i den ny § 73, stk. 2, først begynder at løbe efter bestemmelsens ikrafttræden.

Bilag

I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget

1. Efter § 19 indsættes i *kapitel 5*:

»§ 19 a. Det påhviler arbejdsformidlingen under medvirken af vedkommende arbejdsmarkedsnævn regelmæssigt at søge oplysninger fra arbejdsgivere om det forventede forbrug af arbejdskraft. Nærmere regler herom fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet.«

2. I § 32, nr. 2, ændres »1.000« til: »5.000«.

§ 32. En arbejdsløshedskasse kan kun anerkendes, hvis:

1. den optager medlemmer fra et eller flere bestemte fag inden for handel, kontorvirksomhed, industri, håndværk, landbrug m.v., fiskeri, beværternæring, transportvirksomhed og anlægsvirksomhed eller fra sådanne andre erhvervsområder, som arbejdsministeren sidestiller med de nævnte fag,
2. den har mindst 1.000 medlemmer, og
3. dens vedtægt er i overensstemmelse med § 34.

3. I § 41 indsættes som *stykke 7*:

»Stk. 7. Arbejdsdirektøren afgør efter forhandling med landsarbejdsnævnet tvivls spørgsmål om, i hvilken arbejdsløshedskasse optagelse kan ske.«

§ 41. Ret til optagelse som medlem har personer,

1. som har bopæl her i riget, bortset fra Færøerne og Grønland, jfr. dog stk. 5 og stk. 6,
2. som er mellem 16 og 65 år, og
3. som enten
 - a) er beskæftiget som lønmodtager inden for kassens faglige område med en gennemsnitlig arbejdstid på over 30 timer ugentlig, jfr. dog kapitel

11, og som har haft sådan beskæftigelse i mindst 5 uger umiddelbart før begæring om optagelse, eller

b) dokumenterer at kunne få og faktisk får sådan beskæftigelse som nævnt i litra a umiddelbart efter optagelsen, eller

c) har gennemført en erhvervsmæssig uddannelse til kassens faglige område af mindst 18 måneders varighed, når begæring om optagelse fremsættes inden 2 uger efter uddannelsens afslutning, eller

d) mere end midlertidigt udøver selvstændig erhvervsvirksomhed, eller

e) aftjener værnepligt.

Stk. 2. Overflytning af et medlem fra anden kasse kan ske efter medlemmets fyldte 65. år.

Stk. 3. Ingen må være medlem af mere end én kasse.

Stk. 4. Lærlinge, som er omfattet af § 1 i lov om lærlingeforhold, har ikke ret til optagelse.

Stk. 5. Arbejdsministeren kan bemyndige arbejdsdirektøren til efter forhandling med landsarbejdsnævnet under forudsætning af gensidighed at fravige bopælskravet i stk. 1, nr. 1, for personer, der arbejder her i landet, men har bopæl i udlandet (grænsegængere).

Stk. 6. Når forholdene taler derfor, kan arbejdsdirektøren uanset bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, tillade, at personer, der har bopæl på Færøerne og i Grønland, optages som medlem.

4. I § 55, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Kun arbejde i medlemsperioder medregnes.«

§ 55. Ret til dagpenge er betinget af, at medlemmet forud for hver udbetaling af dagpenge har haft arbejde som lønmodtager i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i mindst 26 uger inden for de sidste 3

år eller i tilsvarende omfang har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed.

5. I § 55 a, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Kun arbejde i medlemsperioder medregnes.«

6. I § 55 a, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Kun arbejde i medlemsperioder medregnes.«

§ 55 a. I tiden indtil 1. januar 1980 er retten til dagpenge for medlemmer under 60 år uanset bestemmelsen i § 55, stk. 1, betinget af, at medlemmet forud for hver udbetaling af dagpenge har haft arbejde som lønmodtager i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i mindst 26 uger inden for de sidste 4 år eller i tilsvarende omfang har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed.

Stk. 2. I tiden indtil 1. januar 1980 er retten til dagpenge for et medlem, der i henhold til § 68, stk. 1 eller 2, betragtes som deltidsforsikret, og som er under 60 år, uanset bestemmelsen i § 72, stk. 1, betinget af, at medlemmet før hver udbetaling af dagpenge har haft arbejde som lønmodtager i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i mindst 17 uger inden for de sidste 4 år, eller i tilsvarende omfang har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed.

7. § 57, stk. 1, affattes således:

»Dagpenge kan kun udbetales til et medlem, som er ledigt. Dog kan et medlem, der ikke er ledigt, men holder ferie, få udbetalt dagpenge på grundlag af ledigheds- og sygdomsperioder, hvori der er udbetalt dagpenge, men ikke optjent ret til ferie med feriegodtgørelse eller løn. Arbejdsdirektøren fastsætter nærmere regler herom efter forhandling med landsarbejdsnævnet.«

8. I § 57 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Et medlem, der anmelder krav for tab af løn m.v. over for Lønmodtagernes Garantifond, har ret til dagpenge som lån imod overdragelse af kravet til arbejdsløhedskas-

sen til sikkerhed. Arbejdsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.«

Stk. 2, 3 og 4 bliver herefter stk. 3, 4 og 5.

§ 57. Dagpenge kan kun udbetales til et medlem, som er ledigt. Dog har et medlem, der anmelder krav for tab af løn m.v. over for Lønmodtagernes Garantifond, ret til dagpenge som lån imod overdragelse af kravet til arbejdsløhedskassen til sikkerhed. Arbejdsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Stk. 2. En selvstændig erhvervsdrivende anses for ledig, når hans personlige arbejde i virksomheden er ophørt mere end midlertidigt.

Stk. 3. Et medlem, som vil begære dagpenge udbetalt, skal ved ledighedens indtræden henvende sig til arbejdsformidlingen for at søge arbejde. I ledighedsperioden – bortset fra ferie – skal medlemmet opretholde kontakt med arbejdsformidlingen.

Stk. 4. Nærmere regler om medlemmets kontakt med arbejdsformidlingen, herunder regler om personligt fremmøde, fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet. For et fag eller en del af et fag kan der i ganske særlige tilfælde fastsættes regler, hvorefter kontakten foregår andetsteds end hos arbejdsformidlingen.

9. § 58, stk. 1, affattes således:

- »Efter forhandling med landsarbejdsnævnet kan arbejdsdirektøren fastsætte regler om
1. udbetaling af dagpenge for søgnehellidage,
 2. retten til dagpenge for et medlem,
 - a) som ikke får løn for tidsrum, hvori arbejdet indstilles på grund af vejrliget, eller
 - b) som under ledighed har bibeskæftigelse ved selvstændig virksomhed, eller hvis ægtefælle driver selvstændig virksomhed, eller
 - c) som er beskæftiget i en virksomhed, hvor arbejdstiden er nedsat efter aftale mellem arbejdsgiver og lønmodtagere, og
 3. hvilken betydning arbejde og indtægt i ledighedsperioden skal have for størrelsen af dagpengene.«

§ 58. Efter forhandling med landsarbejdsnæv-

net fastsætter arbejdsdirektøren regler om udbetaling af dagpenge for søgnehellidage samt om retten til dagpenge for et medlem,

1. som under ledighed har bibeskæftigelse som lønarbejder eller ved selvstændig virksomhed, eller hvis ægtefælle driver selvstændig virksomhed, eller
2. som ikke får løn for tidsrum, hvori arbejdet indstilles på grund af vejrliget.

10. I § 59 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Har et medlem i en uge haft beskæftigelse af større omfang end svarende til fagets normale arbejdstid, overføres overskydende timer til den følgende uge. I særlige tilfælde kan overskydende timer overføres over en længere periode.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.

§ 59. Når et ledigt medlem, som er arbejdssøgende til arbejde i fuld, sædvanlig arbejdstid, opnår arbejde af kortere varighed, nedsættes dagpengene. Nedsættelsen sker efter forholdet mellem medlemmets arbejdstid i vedkommende uge og fuld, sædvanlig arbejdstid. Inden for områder, hvor nedsættelse ikke kan foretages på grundlag af arbejdstiden, sker nedsættelsen under hensyn til arbejdslønnen.

Stk. 2. Særregler om nedsættelse af dagpengene kan fastsættes for arbejdsområder, hvor forholdene muliggør, at et ledigt medlem opnår særlig høj arbejds løn i en begrænset arbejdstid.

Stk. 3. Arbejdsdirektøren fastsætter nærmere regler efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

11. I § 61, stk. 3, ændres »konfliktens« til: »en ikke overenskomststridig konflikt«.

§ 61. Dagpenge må ikke udbetales til et medlem, hvis ledighed skyldes, at han er omfattet af strejke eller lockout (konflikt).

Stk. 2. Som omfattet af konflikt anses:

1. et medlem af en kasse eller afdeling, inden for hvis faglige område konflikt er iværksat, når medlemmet ved konfliktens iværksættelse er beskæftiget på den konfliktberørte virksomhed,
2. et medlem, der ved konfliktens iværksættelse er beskæftiget på den konfliktberørte virksomhed, og hvis lønvilkår må antages at ville blive direkte påvirket af konfliktens udfald.

Stk. 3. Såfremt mindst 65 pct. af de medlemmer af en kasse eller en afdeling deraf, som er i arbejde ved konfliktens iværksættelse, efter stk. 2 anses for omfattet af konflikten, skal der normalt lukkes for udbetaling af dagpenge til kassens (afdelingens) øvrige medlemmer. Nærmere regler herom fastsættes for 3 år ad gangen af arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsdirektøren, Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark.

12. § 62 affattes således:

»§ 62. Dagpenge må ikke udbetales til et medlem,

1. som er syg eller i øvrigt ude af stand til at påtage sig arbejde af normalt omfang,
2. som aftjener værnepligt eller unddrager sig denne,
3. som ved domstols- eller administrativ afgørelse er berøvet sin frihed,
4. som forsørges på institution,
5. som af anden grund ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, eller
6. som er under uddannelse.

Stk. 2. For visse kategorier af uddannelser kan der gøres undtagelser fra reglen i stk. 1, nr. 6.

Stk. 3. Arbejdsdirektøren fastsætter efter forhandling med landsarbejdsnævnet de nærmere regler for anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1 og 2.«

§ 62. Dagpenge må ikke udbetales til et medlem,

1. som er syg eller i øvrigt arbejdsudygtig,
2. som aftjener værnepligt eller unddrager sig denne, eller
3. som ved domstols- eller administrativ afgørelse er berøvet sin frihed, eller som forsørges på anstalt.

13. § 63, stk. 3, ophæves.

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 3 og 4.

14. I § 63, stk. 5, som bliver stk. 4, ændres »1-4« til: »1-3 og 5«.

15. I § 63 indsættes efter *stk. 5*, der bliver *stk. 4*, som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Arbejdsdirektøren fastsætter efter forhandling med landsarbejdsnævnet de nærmere regler for anvendelsen af bestemmelserne i *stk. 1, 2 og 3* samt om de sanktioner over for medlemmerne, som følger af *stk. 1 og 3*.«

§ 63. Dagpenge må ikke udbetales til et medlem,

1. som uden fyldestgørende grund vægrer sig ved at overtage et passende arbejde, der anvises ham af arbejdsformidlingen, jfr. § 20, *stk. 1*, og for hvilket lønnen ikke er lavere end den, som efter overenskomst mellem arbejdsgivere og lønmodtagere gælder for tilsvarende arbejde, eller
2. som uden fyldestgørende grund forlader sit arbejde, eller hvis ledighed skyldes utilbørlig adfærd på arbejdspladsen.

Stk. 2. Uanset bestemmelsen i *stk. 1, nr. 1*, kan et medlem, som inden for de sidste 2 år har haft beskæftigelse i mindst 1½ år, og som forud for ledigheden har haft beskæftigelse i samme ansættelsesforhold i mindst ½ år, inden for den første måned efter ledighedens indtræden vægre sig ved at overtage arbejde, der anvises ham af arbejdsformidlingen, når det anviste arbejde i henseende til løn- og arbejdsvilkår ikke svarer til medlemmets hidtidige beskæftigelse.

Stk. 3. De nærmere regler for anvendelsen af bestemmelsen i *stk. 2* fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

Stk. 4. Et medlem kan ikke med rette, jfr. *stk. 1, nr. 1*, vægre sig ved at overtage arbejde, som ligger uden for hidtidigt fagområde, når der på det sted, hvor arbejdet skal udføres, er behov for overførsel af arbejdskraft fra andre fagområder, når medlemmet har evner og kræfter til at udføre arbejdet, og når muligheden for at vende tilbage til det hidtidige fagområde ikke forringes væsentligt. Dette sidste gælder dog kun i tilfælde, hvor medlemmets tilknytning til det hidtidige fagområde påviseligt er således bevaret, at det er rimeligt at tage hensyn hertil.

Stk. 5. For et medlem af en kasse, som i henhold til kapitel 6 har tilladelse til at foretage arbejdsanvisning, finder reglerne i *stk. 1-4* tilsvarende anvendelse, når kassen anviser medlemmet arbejde.

16. I § 72, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Kun arbejde i medlemsperioder medregnes.«

§ 72. For et medlem, der i henhold til § 68, *stk. 1* eller 2, betragtes som deltidsforsikret, er ret til dagpenge betinget af, at medlemmet før hver udbetaling af dagpenge har haft arbejde som lønmodtager i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i mindst 17 uger inden for de sidste 3 år.

17. § 73 affattes således:

»§ 73. Når et ledigt deltidsforsikret medlem opnår arbejde i et omfang, som svarer til den gennemsnitlige ugentlige arbejdstid før ledighedens indtræden, kan der ikke udbetales dagpenge. Opnår medlemmet arbejde af mindre omfang, nedsættes dagpengene. Nedsættelsen sker efter forholdet mellem medlemmets arbejdstid i vedkommende uge og medlemmets gennemsnitlige arbejdstid før ledighedens indtræden. Inden for områder, hvor nedsættelse ikke kan foretages på grundlag af arbejdstiden, sker nedsættelsen under hensyn til arbejdslønnen. Ved beregningen vil der højst kunne tages en ugentlig arbejdstid på 30 timer i betragtning.

Stk. 2. Når et medlem inden for 12 måneder har fået udbetalt nedsatte dagpenge for 13 uger, i hvilke der efter aftale er arbejdet mindre end den gennemsnitlige ugentlige arbejdstid, jfr. *stk. 1*, men dog mindst 15 timer, bortfalder retten til nedsatte dagpenge for uger, hvori der er arbejdet 15 timer og derover, indtil medlemmet har haft 13 ugers arbejde med samme gennemsnitlige ugentlige arbejdstid som før ledighedens indtræden. For arbejdsforhold, hvori der arbejdes periodvis, kan der fastsættes tilsvarende regler.

Stk. 3. Har et medlem i en uge haft beskæftigelse i et større omfang end svarende til den gennemsnitlige ugentlige arbejdstid, jfr. *stk. 1*, overføres overskydende timer til den følgende uge. I særlige tilfælde kan overskydende timer overføres over en længere periode.

Stk. 4. Arbejdsdirektøren fastsætter regler herom efter forhandling med landsarbejdsnævnet.«

§ 73. Når et ledigt, deltidsforsikret medlem

Bilag til f. t. l. vedr. arbejdsformidling m. v.

opnår arbejde i et omfang, der svarer til den gennemsnitlige ugentlige arbejdstid inden for de sidste 5 uger før ledighedens indtræden, kan der ikke udbetales dagpenge. Opnår medlemmet arbejde af kortere varighed, nedsættes dagpengene. Nedsættelsen sker efter forholdet mellem medlemmets arbejdsfortjeneste i vedkommende uge og den hidtidige arbejdsfortjeneste. Er den hidtidige fortjeneste opnået ved en ugentlig arbejdstid på over 30 timer tages kun fortjenesten ved en arbejdstid på 30 timer i betragtning.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren fastsætter nærmere regler efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

18. § 83 affattes således:

»§ 83. Til nedbringelse af statskassens udgifter til arbejdsløshedsforsikringen svares et bidrag fra samtlige arbejdsgivere, der er forsikringspligtige efter arbejdsskadeforsikringsloven.

Stk. 2. For hver arbejdsskadeforsikret helårsarbejder bortset fra én udgør arbejdsgiverbidraget årligt et beløb svarende til 2 gange den maksimale dagpengesats på bidragets forfaldstid, jfr. § 47.«

§ 83. Til nedbringelse af statskassens udgifter til arbejdsløshedsforsikringen svares et bidrag fra samtlige efter ulykkesforsikringslovgivningen forsikringspligtige arbejdsgivere inden for de faggrupper og erhvervsområder, som er nævnt i § 32, nr. 1.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan, når særlige grunde taler herfor, efter forhandling med arbejdsdirektøren fritage arbejdsgivere inden for fag, for hvilke der ikke består en anerkendt arbejdsløshedskasse, for at svare bidrag.

Stk. 3. For hver forsikret helårsarbejder udgør arbejdsgiverbidraget årligt et beløb svarende til 2 gange den maksimale dagpengesats på bidragets forfaldstid, jfr. § 47. For 2 arbejdere i hvert foretagende udgør bidraget pr. helårsarbejder dog årligt et beløb svarende til den maksimale dagpengesats. For land- og skovbrugsarbejdere samt for fiskere udgør bidraget pr. helårsarbejder årligt et beløb svarende til 0,4 gange den maksimale dagpengesats. Bidragene afrundes til nærmeste hele kronebeløb.

19. I § 85, stk. 1, 1. pkt., ændres »ulykkesforsikring« til: »arbejdsskadeforsikring«.

20. I § 85, stk. 1, 2. pkt., ændres »ulykkesforsikringsloven« til: »arbejdsskadeforsikringsloven«.

§ 85. Arbejdsgiverbidraget opkræves af vedkommende forsikringsselskab (-forbund) sammen med præmierne (medlemsbidragene) for lovpligtig ulykkesforsikring og indbetales til arbejdsdirektoratet. Fra arbejdsgivere, der i henhold til ulykkesforsikringsloven er fritaget for at afgive risiko til et anerkendt selskab, sker indbetaling direkte til arbejdsdirektoratet.

21. Efter § 85 indsættes i kapitel 12:
»Arbejdsgiverbetaling.

§ 85 a. Ved ledighed, som opstår i forbindelse med jul, påske, Kristi himmelfartsdag, 1. maj og grundlovsdag, betaler arbejdsgiveren et beløb, som beregnes på grundlag af de dagpenge, som ledigheden har medført. Arbejdsgiverens forpligtelse indtræder kun, når den ansatte inden for nærmere fastsatte tidsrum genoptager arbejdet i virksomheden, og kan ikke overstige betaling for 40 timers dagpenge for hver ansat.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren fastsætter regler herom efter forhandling med landsarbejdsnævnet.«

22. I § 88, stk. 3, indsættes efter »Til gennemførelsen af tilsynet«: »herunder til fremskaffelse af oplysninger med statistisk formål«.

§ 88. Arbejdsdirektøren fører bistået af arbejdsformidlingskontorerne tilsyn med de anerkendte arbejdsløshedskasser, er kasserne behjælpelig med oplysning og vejledning og yder bistand ved oprettelse af nye kasser.

Stk. 2. Arbejdsministeren fastsætter nærmere regler om det i stk. 1 omhandlede tilsyn.

Stk. 3. Til gennemførelsen af tilsynet kan arbejdsdirektøren fastsætte, på hvilken måde og inden for hvilke frister de til tilsynet nødvendige oplysninger skal gives.

23. I § 91 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Offentlige myndigheder skal på begæring give arbejdsdirektøren eller et arbejdsformidlingskontor enhver oplysning til brug ved administrationen af reglerne i dette afsnit.«

§ 91. Til brug ved arbejdsdirektørens tilsyn med kasserne, jfr. § 88, skal en arbejdsgiver på begæring oplyse,

1. hvilke lønmodtagere han har beskæftiget i et nærmere angivet tidsrum og disses beskæftigelsesperioder inden for dette tidsrum,
2. hvorvidt han har beskæftiget bestemte medlemmer af en kasse inden for et nærmere angivet tidsrum,
3. hvilken løn der er udbetalt til bestemte medlemmer af en kasse inden for et nærmere angivet tidsrum, og
4. årsagen til et medlems arbejdsophør.

Stk. 2. Efter forhandling med vedkommende arbejdsgiverorganisation kan arbejdsdirektøren pålægge arbejdsgiverne inden for bestemte arbejdsområder hver uge at give arbejdsformidlingskontoret oplysning om den løn, som arbejdsgiveren har udbetalt til kassens medlemmer i ugens løb, samt om medlemmernes arbejdsperioder inden for ugen.

24. § 98, stk. 1, affattes således:

»Klage over et arbejdsformidlingskontors afgørelse efter §§ 13–19 kan af den, afgørelsen vedrører, inden 4 uger indbringes for arbejdsdirektøren.«

§ 98. Klage over et arbejdsformidlingskontors afgørelse efter §§ 14–19 kan af den, afgørelsen vedrører, inden 4 uger indbringes for arbejdsdirektøren.